

AB 2020/101

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

18 december 2019, nr. 201902411/1/A1

(Mr. J.E.M. Polak)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 2:1, 4:112, 6:17 Awb

ECLI:NL:RVS:2019:4243

Een aanmaning of uitstel van betaling die niet aan de gemachtigde bekend wordt gemaakt, heeft nog steeds stuitende of verlengende werking als het wel aan de belanghebbende is bekend gemaakt. Het niet aanzeggen van invorderingskosten betekent niet dat een aanmaning geen aanmaning in de zin van artikel 4:112 Awb is.

Vaststaat dat het besluit van 24 april 2019 aangetekend is verzonden aan het adres in Nederland waar wederpartij op dat moment was ingeschreven en aldaar in ontvangst is genomen. Nu bij het college bekend was dat wederpartij zich door een gemachtigde liet bijstaan, is de Afdeling van oordeel dat het college het besluit van 24 april 2019 in ieder geval ook aan de gemachtigde van wederpartij diende toe te zenden. Dat dit niet is gebeurd, maakt echter niet dat met het besluit van 24 april 2019 de verjaringstermijn, voor zover de invorderingsbevoegdheid van het college nog bestond na de uitspraak van de rechtbank, niet is verlengd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 1 juli 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2080), zien artikel 2:1, eerste lid, en artikel 6:17 van de Awb op de procedurele belangen van een belanghebbende. De niet-correcte bekendmaking kan in voorkomend geval – als daardoor te laat een rechtsmiddel is aangewend tegen het desbetreffende besluit – wel van belang zijn voor de verschoonbaarheid (zie de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1345), maar daaruit volgt niet dat, indien een bestuursorgaan bij besluit uitstel van betaling verleent zonder dit besluit tevens aan de gemachtigde te verzenden, dit besluit de verjaringstermijn niet verlengt.

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de verjaring niet is gestuit door de brief van 10 juli 2017. In die brief heeft het college niet vermeld dat eventuele invorderingsmaatregelen op kosten van wederpartij zullen plaatsvinden, maar een dergelijke vermelding is volgens het college niet noodzakelijk om een brief als aanmaning te kunnen aanmerken. Het college verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2405).

Het betoog slaagt. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de door het college genoemde uitspraak

van 18 juli 2018, betekent de omstandigheid dat het college in zijn brief van 10 juli 2017 niet heeft medegedeeld dat een eventuele dwanginvordering op kosten van de schuldenaar zal plaatsvinden, niet dat die brief geen aanmaning is als bedoeld in artikel 4:106, gelezen in samenhang met artikel 4:112, van de Awb. Wel dient uit het oogpunt van rechtszekerheid voor de aangeschrevene uit een aanmaning onmiskenbaar te blijken dat ingeval niet wordt betaald na afloop van de daarin vermelde betalingstermijn dwanginvordering zal volgen. Deze informatie is opgenomen in de brief van 10 juli 2017, zodat wederpartij niet in een rechtsonzekere situatie omtrent de invorderingsmaatregelen is komen te verkeren. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de brief van 10 juli 2017 niet kan worden aangemerkt als een aanmaning zoals bedoeld in de genoemde bepalingen.

Uitspraak op het hoger beroep van het college van burgemeester en wethouders van Putten, appellant, tegen de uitspraak van de Rechtbank Gelderland van 15 februari 2019 in zaak nr. 18/1303 in het geding tussen:

Wederpartij,
en
Het college.

Procesverloop

Bij besluit van 3 januari 2017 heeft het college besloten tot invordering van drie volgens het college door wederpartij verbeurde dwangsommen van in totaal € 30.000.

Bij besluit van 23 januari 2018 heeft het college het door wederpartij daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 15 februari 2019 heeft de rechtbank het door wederpartij daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld.

Wederpartij heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Het college en wederpartij hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 november 2019, waar het college, vertegenwoordigd door mr. G.J. Vooren en ing. P. Hennekeij, en wederpartij, vertegenwoordigd door mr. H.A. Rispens, advocaat te Hilversum, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Wederpartij is eigenaar van een recreatiewoning aan de locatie A te Putten (hierna: de recreatiewoning). Hij verhuurt deze recreatiewoning aan een derde.

Bij besluit van 7 januari 2016 heeft het college wederpartij gelast om binnen zes maanden na verzending van het besluit het met ter plaatse geldende bestemmingsplan "Oostelijk Buitengebied" (hierna: het bestemmingsplan) strijdige gebruik, bestaande uit het (laten) gebruiken van het perceel en de daarop aanwezige opstallen voor huisvesting van personen die daarvandaan naar hun werk gaan en/of gebruiken als centrum van hun sociaal maatschappelijk leven, te beëindigen en beëindigd te houden, onder oplegging van een dwangsom van € 10.000 per maand of een gedeelte daarvan tot een maximum van € 60.000. Wederpartij heeft hiertegen geen bezwaar gemaakt, zodat het besluit van 7 januari 2017 in rechte onaantastbaar is.

Naar aanleiding van een controle door toezichthouders op 7 december 2016 heeft het college bij besluit van 3 januari 2017 besloten drie volgens hem verbeurde dwangsommen van elk € 10.000 in te vorderen. Het college heeft wederpartij gemaand tot betaling van de drie dwangsommen bij brieven van 10 juli 2017 en 22 juni 2018.

De aangevallen uitspraak

2. De rechtbank heeft bij uitspraak van 15 februari 2019 ambtshalve geoordeeld dat de bevoegdheid van het college tot invordering van de dwangsommen is verjaard. Volgens de rechtbank heeft het college wederpartij niet tijdig tot betaling gemaand, aangezien de brief van 10 juli 2017 volgens de rechtbank niet voldoet aan de eisen die in artikel 4:112 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) aan aanmaningen worden gesteld. De verjaring voor de bevoegdheid tot invordering is daarom volgens de rechtbank door die brief niet gestuit. Omdat het college de dwangsommen volgens de rechtbank niet meer mocht invorderen, heeft zij het beroep van wederpartij niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan procesbelang.

Wettelijk kader

3. Artikel 5:33 van de Awb luidt:
"Een verbeurde dwangsom wordt betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd."

Artikel 5:35 luidt:

"In afwijking van artikel 4:104 verjaart de bevoegdheid tot invordering van een verbeurde dwangsom door verloop van een jaar na de dag waarop zij is verbeurd."

Artikel 4:105, eerste lid, luidt:

"De verjaring wordt gestuit door een daad van rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 316, eerste lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 316, tweede lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek is van overeenkomstige toepassing."

Artikel 4:106 luidt:

"Het bestuursorgaan kan de verjaring ook stuiten door een aanmaning als bedoeld in artikel 4:112, een beschikking tot verrekening of een dwangbevel dan wel door een daad van tenuitvoerlegging van een dwangbevel."

Artikel 4:110, eerste lid, luidt:

"Door stuiting van de verjaring begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de volgende dag."

Artikel 4:112, eerste lid, luidt:

"Het bestuursorgaan maant de schuldenaar die in verzuim is schriftelijk aan tot betaling binnen twee weken, gerekend vanaf de dag na die waarop de aanmaning is toegezonden."

Het tweede lid luidt:

"Bij wettelijk voorschrift kan een andere termijn worden vastgesteld."

Het derde lid luidt:

"De aanmaning vermeldt dat bij niet tijdige betaling deze kan worden afgedwongen door op kosten van de schuldenaar uit te voeren invorderingsmaatregelen."

Procesbelang

4. Wederpartij heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat, ook indien de Afdeling zou oordelen dat de bevoegdheid tot invordering ten tijde van de uitspraak van de rechtbank niet zou zijn verjaard, het hoger beroep van het college niet-ontvankelijk dient te worden verklaard bij gebrek aan procesbelang. Hij wijst erop dat hij het besluit van 24 april 2019 niet heeft ontvangen omdat hij op dat moment in het buitenland in detentie verbleef. Nu het besluit ook niet aan zijn gemachtigde is gezonden, is het volgens wederpartij niet op de juiste wijze bekendgemaakt. Om die reden heeft het besluit volgens hem geen stuitende werking, zodat de invorderingsbevoegdheid intussen hoe dan ook is verjaard.

4.1. Gelet op dit standpunt van wederpartij, zal de Afdeling, voordat zij toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep van het college, eerst onderzoeken of, indien de bevoegdheid tot invordering ten tijde van de uitspraak van de rechtbank niet zou zijn verjaard, dat intussen wel het geval is.

4.2. Artikel 2:1, eerste lid, van de Awb luidt:

"Een ieder kan zich ter behartiging van zijn belangen in het verkeer met bestuursorganen

laten bijstaan of door een gemachtigde laten vertegenwoordigen."

Artikel 6:17 van die wet luidt:

"Indien iemand zich laat vertegenwoordigen, stelt het orgaan dat bevoegd is op het bezwaar of beroep te beslissen, de op de zaak betrekking hebbende stukken in ieder geval ter beschikking aan de gemachtigde."

4.3. Ingevolge artikel 5:35 van de Awb verjaart de invorderingsbevoegdheid door verloop van een jaar na de dag dat de dwangsom verbeurd is. De bevoegdheid kan steeds voor weer een jaar worden gestuit ingevolge artikelen 4:105 en 4:106 in samenhang met artikel 4:110, eerste lid, van die wet. Zoals hierboven onder 1 al staat, dateert de laatste aanmaning die voorafgaand aan de uitspraak van de rechtbank door het college aan wederpartij is gezonden van 22 juni 2018. Indien op dat moment de bevoegdheid van de invordering niet al was verjaard, zou die bevoegdheid dus verjaren op 22 juni 2019. Het college heeft wederpartij op 24 april 2019 per aangetekende brief een besluit gezonden, waarmee hem zes maanden uitstel van betaling van de ingevorderde dwangsommen is gegeven en dus de termijn voor verjaring van de invorderingsbevoegdheid ook met zes maanden is verlengd. Het college heeft dit besluit niet tevens aan de gemachtigde van wederpartij gezonden.

4.4. Vast staat dat het besluit van 24 april 2019 aangetekend is verzonden aan het adres in Nederland waar wederpartij op dat moment was ingeschreven en aldaar in ontvangst is genomen.

Nu bij het college bekend was dat wederpartij zich door een gemachtigde liet bijstaan, is de Afdeling van oordeel dat het college het besluit van 24 april 2019 in ieder geval ook aan de gemachtigde van wederpartij diende toe te zenden. Dat dit niet is gebeurd, maakt echter niet dat met het besluit van 24 april 2019 de verjaringstermijn, voor zover de invorderingsbevoegdheid van het college nog bestond na de uitspraak van de rechtbank, niet is verlengd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 1 juli 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2080), zien artikel 2:1, eerste lid, en artikel 6:17 van de Awb op de procedurele belangen van een belanghebbende. De niet-correcte bekendmaking kan in voorkomend geval – als daardoor te laat een rechtsmiddel is aangewend tegen het desbetreffende besluit – wel van belang zijn voor de rechtszekerheid (zie de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1345), maar daaruit volgt niet dat, indien een bestuursorgaan bij besluit uitstel van betaling verleent zonder dit besluit tevens aan de gemachtigde te verzenden, dit besluit de verjaringstermijn niet verlengt.

De conclusie is dat het betoog van wederpartij niet wordt gevolgd en dat het college nog belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep.

Beoordeling van het hoger beroep

5. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de verjaring niet is gestuit door de brief van 10 juli 2017. In die brief heeft het college niet vermeld dat eventuele invorderingsmaatregelen op kosten van wederpartij zullen plaatsvinden, maar een dergelijke vermelding is volgens het college niet noodzakelijk om een brief als aanmaning te kunnen aanmerken. Het college verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2405).

5.1. Het betoog slaagt. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de door het college genoemde uitspraak van 18 juli 2018, betekent de omstandigheid dat het college in zijn brief van 10 juli 2017 niet heeft medegedeeld dat een eventuele dwanginvordering op kosten van de schuldenaar zal plaatsvinden, niet dat die brief geen aanmaning is als bedoeld in artikel 4:106, gelezen in samenhang met artikel 4:112, van de Awb. Wel dient uit het oogpunt van rechtszekerheid voor de aangeschrevene uit een aanmaning onmiskenbaar te blijken dat ingeval niet wordt betaald na afloop van de daarin vermelde betalingstermijn dwanginvordering zal volgen. Deze informatie is opgenomen in de brief van 10 juli 2017, zodat wederpartij niet in een rechtsonzekere situatie omtrent de invorderingsmaatregelen is komen te verkeren. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de brief van 10 juli 2017 niet kan worden aangemerkt als een aanmaning zoals bedoeld in de genoemde bepalingen.

Het voorgaande betekent dat het college de verjaring van zijn invorderingsbevoegdheid met de aanmaning van 10 juli 2017 heeft gestuit. Nu het college die verjaring opnieuw heeft gestuit met een aanmaning van 22 juni 2018, was die bevoegdheid ten tijde van de uitspraak van de rechtbank niet verjaard. De rechtbank heeft het beroep van wederpartij dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Conclusie hoger beroep

6. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Mede gelet op hetgeen ter zitting is besproken, behoeft de zaak naar het oordeel van de Afdeling geen nadere behandeling door de rechtbank. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling daarom het beroep van wederpartij tegen het besluit van 23 januari 2018

beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden.

Beoordeling van het beroep tegen het besluit van 23 januari 2018

7. Wederpartij betoogt dat het besluit van 23 januari 2018 geen stand kan houden omdat hij de dwangsommen, die bij het besluit van 3 januari 2017 worden ingevorderd, niet heeft verbeurd. Hij stelt dat hij de recreatiewoning niet in strijd met het bestemmingsplan voor permanente bewoning heeft laten gebruiken. Hij voert hier toe aan dat huurder, de huurder die de recreatiewoning bewoonde voorafgaand aan de oplegging van de last onder dwangsom bij besluit van 7 januari 2016, na die datum de recreatiewoning enige tijd heeft verlaten om elders te wonen. Hierdoor is volgens wederpartij het met het bestemmingsplan strijdige gebruik van de recreatiewoning beëindigd. Dit gebruik is volgens wederpartij vervolgens ook beëindigd gebleven. Hoewel huurder wel is teruggekeerd in de recreatiewoning, stelt wederpartij dat hij bij die gelegenheid met huurder heeft afgesproken dat er geen sprake meer mocht zijn van permanente bewoning. Dat huurder is aangetroffen bij controles door toezichthouders bewijst volgens wederpartij niet dat huurder permanent in de recreatiewoning woonde. Ook de inschrijving van huurder in de Basisregistratie personen levert dat bewijs volgens wederpartij niet, omdat huurder zich volgens wederpartij buiten zijn medeweten en zonder zijn toestemming heeft ingeschreven.

7.1. Bij besluit van 7 januari 2016 heeft het college wederpartij gelast een overtreding te beëindigen en beëindigd te houden die bestond uit het (laten) gebruiken van het perceel en de daarop aanwezige opstallen voor huisvesting van personen die daarvandaan naar hun werk gaan en/of gebruiken als centrum van hun sociaal maatschappelijk leven. In de last is, anders dan wederpartij betoogt, dus niet opgenomen dat geen sprake mag zijn van permanente bewoning. Gezien de formulering van de last is voor mogelijke verbeurte van dwangsommen daarom niet van belang dat wederpartij met zijn huurder heeft afgesproken dat van permanente bewoning geen sprake mag zijn. Dat in het besluit staat dat de overtreding beëindigd gehouden moet worden, maakt niet dat, als een overtreding eerder is beëindigd, geen dwangsom kan worden verbeurd als de recreatiewoning op een later moment wederom door huurder of door een ander in strijd met de last wordt gebruikt.

7.2. Het college heeft zich bij het besluit van 3 januari 2017 op het standpunt gesteld dat wederpartij de overtreding niet beëindigd heeft gehouden. Bij controle op 7 december 2016 is huur-

der bij de recreatiewoning aangetroffen. Huurder heeft, zo staat in de controlerapportage van die dag, bij die gelegenheid verklaard dat hij de woning gebruikt om in te wonen, dat hij daarvan naar zijn werk gaat en dat wederpartij op de hoogte was van dit gebruik.

Een bestuursorgaan mag, onverminderd de eigen verantwoordelijkheid ten aanzien van het bewijs, in beginsel afgaan op de juistheid van de bevindingen in een op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakt en ondertekend rapport, voor zover deze eigen waarnemingen van de opsteller van het rapport weergeven. Indien die bevindingen worden betwist, zal moeten worden onderzocht of er, gelet op de aard en inhoud van die betwisting, grond bestaat voor zodanige twijfel aan die bevindingen dat deze niet of niet volledig aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag kunnen worden gelegd.

Wederpartij heeft de juistheid van de controlerapportage van 7 december 2016 niet betwist. Het college mocht naar het oordeel van de Afdeling afgaan op de juistheid van de controlerapportage en heeft zich op grond daarvan terecht op het standpunt gesteld dat een dwangsom is verbeurd vanwege het gebruik van de recreatiewoning voor de huisvesting van een persoon die daarvandaan naar zijn werk gaat. Dat wederpartij niet op de hoogte was van de inschrijving van huurder in de Basisregistratie personen is niet van belang, alleen al omdat hij in zijn bezwaarschrift heeft bevestigd dat hij op de hoogte was van de wijze waarop huurder gebruik maakte van de recreatiewoning.

Het betoog faalt.

8. Wederpartij betoogt verder dat er zwaarwegende argumenten zijn om af te zien van invordering. Hij heeft echter, ook ter zitting, niet nader uiteengezet welke argumenten dat zijn en desgevraagd slechts verwezen naar de stukken. De Afdeling ziet gelet daarop geen aanleiding voor het oordeel dat het college vanwege bijzondere omstandigheden geheel of gedeeltelijk van invordering had moeten afzien.

Het betoog faalt.

9. Wederpartij betoogt voorts dat het college, gelet op de uitzonderlijke feiten en omstandigheden van het geval, gebruik had moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid op grond van artikel 4:84 van de Awb. Ook dit betoog heeft wederpartij niet nader toegelicht of onderbouwd, zodat de Afdeling hierin geen grond ziet om het besluit van het college van 23 januari 2018 te vernietigen.

Het betoog faalt.

Conclusie beroep

10. Het beroep tegen het besluit van 23 januari 2018 is ongegrond.

11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de Rechtbank Gelderland van 15 februari 2019 in zaak nr. 18/1303;
- III. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep ongegrond.

Noot

1. Dat scheelt, fijn om bevestigd te zien dat ik niet helemaal gek was toen ik mijn annotatie bij ABRvS 18 juli 2018 (AB 2018/245) schreef. Na enige twijfel of de Afdeling het wel zo bedoelde meende ik uiteindelijk uit die uitspraak te herleiden dat een aanmaning waarin wél wordt bedreigd met dwangmaatregelen bij het niet-betalen, maar *niet* werd gezegd dat die dwangmaatregelen op kosten van de schuldenaar zouden worden uitgevoerd, nog steeds aan aanmaning in de zin van artikel 4:112 Awb is. Die lezing wordt hier bevestigd door de Afdeling (r.o. 5.1):

“[z]oals de Afdeling heeft overwogen in de door het college genoemde uitspraak van 18 juli 2018, betekent de omstandigheid dat het college in zijn brief van 10 juli 2017 niet heeft medegedeeld dat een eventuele dwanginvordering op kosten van de schuldenaar zal plaatsvinden, niet dat die brief geen aanmaning is als bedoeld in artikel 4:106, gelezen in samenhang met artikel 4:112, van de Awb. Wel dient uit het oogpunt van rechtszekerheid voor de aangeschrevene uit een aanmaning onmiskenbaar te blijken dat ingeval niet wordt betaald na afloop van de daarin vermelde betalingstermijn dwanginvordering zal volgen.”

Terwijl ik dit schrijf realiseer ik mij overigens hoe bizar het soms moet zijn om als bestuursrechter een annotatie te lezen. Denk je het allemaal netjes op te hebben geschreven, zit er een of andere bestuursrechtelijke B-artiest te doen alsof jouw tekst niet goed te begrijpen is en vervolgens ook nog in een vervolganotatie te juichen dat hij erin slaagde om jouw kraakheldere boodschap te ontcijferen!

2. Het tweede interessante punt in deze uitspraak is dat de Afdeling hier oordeelt dat het bestuursorgaan ook gehouden is om het besluit waarbij uitstel van betaling wordt verleend naar de gemachtigde te sturen, maar dat het enkel aan de belanghebbende (en niet ook naar de gemachtigde) versturen van het besluit niet betekent dat het besluit niet rechtsgeldig bekend is gemaakt. Een der-

gelijk besluit is gewoon in werking getreden en heeft dus verlengende werking. Het niet bekendmaken aan de gemachtigde heeft alleen als consequentie dat het niet tijdig bezwaar maken tegen dat besluit eventueel verschoonbaar is. Dat is geheel in lijn met de rechtspraak ten aanzien van andere besluiten (waar de Afdeling keurig naar verwijst: ABRvS 25 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1345).

T.N. Sanders

AB 2020/102

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

2 oktober 2019, nr. 201810062/1/A1

(Mr. F.C.M.A. Michiels)

m.nt. T.N. Sanders

Art. 5:21, 5:37 Awb

ECLI:NL:RVS:2019:3320

Een aanmaning bij de invordering van een dwangsom kan pas stuiten nadat er een invorderingsbeschikking is genomen en verzonden, het verlenen van uitstel van betaling kan zonder voorafgaande invorderingsbeschikking. Een last kan pas worden ingetrokken als de overtreding is beëindigd.

Niet in geschil is dat de dwangsommen, opgelegd bij een van de besluiten van 30 oktober 2013, ten tijde van het besluit van 14 september 2018 reeds enkele jaren geleden tot de maximale bedragen van € 15.000 en € 10.000 waren verbeurd. Evenmin is in geschil is dat het college in de tussenliggende jaren uitsluitend heeft getracht om de verjaring te stuiten door belanghebbende aanmaningen te sturen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 28 oktober 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3279, stuit een aanmaning de verjaring van de bevoegdheid tot invordering van een dwangsom eerst, nadat de hoogte van een verbeurde dwangsom bij besluit is vastgesteld en dit besluit op juiste wijze is bekendgemaakt. Een aanmaning is immers een drukmiddel om de aangeschrevene ertoe te bewegen een verschuldigd bedrag alsnog te betalen. Daarvoor is vereist dat de betalingsverplichting en de hoogte van het verschuldigde bedrag is vastgesteld en aan de betrokkene kenbaar is gemaakt. Daartoe dient het invorderingsbesluit. De door appellante aangehaalde uitspraak van 19 juni 2013, ECLI:NL:RVS:2013:CA3682 biedt geen grond voor een ander oordeel. In die zaak was geen stuitingshandeling in de vorm van een aanmaning aan de orde, maar een stuitingshandeling in de vorm van verlening van uitstel van betaling op